

„Egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.”

„Minek keressük az igazságot, amikor az megtestesülten él Jézusban, az Istenemberben? Ha az igazság vonz minket, hagyjunk el mindent, és keressük, majd kövessük Őt.” - értette meg Chiara, amikor fiatalon ő is kereste az igazságot.

KERESSÜK AZ IGAZSÁGOT!

Az első társnővel olvasni kezdték az Evangéliumot. Szavait egyedülállónak, örökkévalónak, lenyűgözőnek találták. Nem egyszerű emlékeknek, még akkor sem, ha a múltban hangzottak el, hanem olyan szavaknak, **amelyeket Ő ma intéz mindannyiunkhoz** és minden idők minden egyes emberéhez.

VAJON VALÓBAN JÉZUS A MESTERÜNK?

Sokféle életfelfogást kínál a környezetünk, sok szellemi mester vesz körül. Jézus igéi mégis elragadóan mély tartalommal és erővel bírnak, semmilyen filozófus, politikus vagy költő szavaihoz nem hasonlíthatók. **Az „élet igéi”, megvalósíthatók és Isten életét közvetítik, ezért teljessé teszik az emberi léte.** Ha az evangélium a lelkünkbe vésődik átalakít bennünket. Segít, hogy elsajátítsuk Jézus gondolatait. Jézus lesz a Mesterünk.

OSSZUK MEG TAPASZTALATAINKAT!

Ha együtt olvassuk az Élet Igéjét, maga Jézus, aki jelen van a nevében egyesült emberek között, magyarázza meg, hogyan váltsuk szavait gyakorlattá. Megoszthatjuk egymással az Ige élése során szerzett tapasztalatainkat. Chiara mesélte, hogy amikor így kezdtek el élni: „Éreztük, hogy el kell mondanunk a többieknek, amit megtapasztaltunk; azért is, mert tudatában voltunk, hogy **ha odaajándékozzuk tapasztalatunkat, az megmarad benső életünk épülésére, míg ha nem ajándékozzuk oda, lelkünk lassanként elszegényedik.** Az ígét intenzíven éltük tehát egész nap, és eredményeit nemcsak egymásnak mondtuk el, hanem azoknak is, akik csatlakoztak az első csoporthoz. (...) Amikor éltük az ígét, akkor már nem én éltem vagy nem mi éltünk, hanem az ige bennem, az ige a csoportban. Ez keresztény forradalom volt, annak minden következményével együtt.”

SÖTÉTSÉG HOMÁLYOSÍTOTTA EL A LÁTÁSOMAT

Hétfő reggel volt, úgy tűnt, ez a hét sem kezdők jól: mintha senki nem értene meg. Úgy éreztem, nincs senki, aki mellettem állna és támogatna. Kezdtem teljesen belelovalni magam ebbe a gondolatba. Szinte biztos voltam benne, bármit tennék, vagy mondanék, kinevetnének miattam. Nem sikerült meglátnom a pozitívumokat a napomban. Mindaz, ami eddig szépnek tűnt, most megváltozott. Sötétség homályosította el a látásomat.

Vasárnap elmentem Szentmisére és hirtelen rádöbbsentem, mi volt az a fény, ami hiányzott: Isten Igéje!

Egész héten bennem volt ugyan, de annyira bezárkóztam saját szomorúságomba, hogy nem hallgattam rá. Nem engedtem be Jézust, és nem hagytam, hogy az akaratát megvalósítsa bennem.

Nagyon boldog voltam, hogy az Istennel való találkozás alatt újra úgy éreztem, hogy Élni akarok!

Az ő Igéi, most hogy már hallottam őket magamban, napról napra erőt adtak az élethez. Örömmel fogadtam el az Ő akaratát, tanúságot téve ezzel arról, hogy Ő végtelenül szeret mindenkit, még akkor is, ha mi nem hagyjuk, hogy szeressen minket.

Ez a tapasztalat megerősített, hogy az Ige élését azzal az osztálytársammal kapcsolatban kezdjem el, aki minden ok nélkül utálni kezdett és csúnyákat mondott nekem.

Bár korábban én is hasonlóan válaszoltam volna, ez után a tapasztalat után, megértettem, hogy nem úgy szerettem őt, mint Jézust, aki akkor is jelen van benne, ha nem hívó.

Így elhatároztam, hogy most kétszeresen fogom őt szeretni, hogy megérezze, mennyire szép és alapvető Isten szeretete!